

Miloslav Horníček se narodil 28. 11. 1930 v budově dnešního muzea, čp. 253, kde bydlelo více rodin. Rád vzpomíná na rodiče Josefa a Ludmilu Horníčkoví, kteří v roce 1928 přišli do Humpolce. Otec se vyučil řezníkem a začal podnikat v tomto oboru. Měl bratra, který byl též vyučeným řezníkem, ale živil se jako profesionální řidič. Ludmila Horníčková prodávala s Josefem v jejich řeznictví. O jejich pracovitosti a pílí svědčí, že Josef Horníček odešel do důchodu v 68 letech (zemřel v nedožitých devadesáti letech) a jeho manželka pracovala až do 75 let.

V šesti letech začal pan Horníček také pomáhat otci v řeznické živnosti na jatkách. Pamatuje si, jak se tehdy vyráběli klobásy a párky, neboť je pomáhal vyrábět. Při vzpomínkách na německou okupaci, kterou prožil jako malý, říká, že se s Němci v Humpolci příliš nesetkával, utkvělo mu pouze, že občas viděl nějakého německého vojáka projíždět městem na motorce značky Zündapp.

Roku 1937 nastoupil do 1. třídy. Prostory pro vyučování místních škol se často z důvodu války měnila, protože budovy byly využívány německou armádou apod. V roce 1941 například chodil do školy v ulici Hálkova. Krátce po válce v roce 1946 se vyučil cukrařině od humpoleckého cukráře pana Kulíka.

Miloslav Horníček si také pamatuje, jak byli Židé odváženi z Humpolce. Přijelo vždy velké nákladní vozidlo ke schodům Mikulášského kostela. Tam byli Židé nakládáni a odváženi do transportního, později koncentračního tábora.

I později díky osudu vnímal poválečné změny. Roku 1949 rodičům komunisté zabavili podnik. Pan Horníček vzpomínal na různé překážky a těžkosti, které jeho rodiče museli jako živnostníci podstoupit v tomto období. Mezi lety 1951 – 1953 byl pak Miloslav Horníček povolán na vojenskou službu v Karlových Varech. Zde sloužil jako kuchař.

Později roku 1956 se oženil a o 2 roky později se mu narodil syn.

Z dalších dějinných etap vzpomínal i na rok 1968. Když Humpolcem projížděli okupační tanky, opravovali právě střechu svého domu čp. 193, kde dodnes bydlí. Hleděli na tanky projíždějící ulicí a raději se schovali, aby nevyprovokovali nějakou reakci vojáků.

Rok 1968, tanky projíždějící dnešní Rašínovou ulicí

Dům p. Horníčka, čp. 193, 60. léta

Městská jatka, v pozadí tatínek p. Horníčka

Zahájení provozu řeznictví Horníčkových, 1972